

Arrest

nr. 166 397 van 25 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 augustus 2015 tot weigering van de verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien het verzoekschrift dat op 22 april 2016 werd ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissingen.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 november 2006 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Deze asielaanvraag wordt afgesloten met arrest nr. 8579 van de Raad van 12 maart 2008, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

1.2. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 6 februari 2014 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 17 maart 2014 ontvankelijk verklaard.

1.3. Verzoekers verblijfsaanvraag van 6 februari 2014 om medische redenen wordt op 6 mei 2014 gegrond verklaard en verzoeker wordt tijdelijk gemachtigd tot een verblijf in België, met name voor de duur van één jaar.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 augustus 2015 de beslissing tot weigering van verlenging van de tijdelijke verblijfs-machtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Ze bevat de volgende motivering:

“Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 30/03/2015 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten heeft ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 05/02/2014. Dat dit verzoek door onze diensten op 06/05/2014 gegrond werd verklaard waarna betrokkene in het bezit werd/en gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden :

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 06/08/2015), hij concludeerde dat:

‘Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen (specialist en medicatie) beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.’

‘De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.’

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene/n dient door uw diensten te worden ingehouden."

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 3 september 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 30.3.2015 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 18/08/2015."

1.6. Op 29 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging vervolgens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst bij arrest 159 485 van 5 januari 2016.

1.7. Op 19 april wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende verzoeker een afzonderlijke vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Naar aanleiding van deze beslissing vraagt verzoeker, bij wege van voorlopige maatregelen, om de versnelde behandeling van de in [1.4.] en [1.5.] genoemde beslissingen.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn."

Artikel 44, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is (geworden). Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

In casu maakt de verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 18 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing, die aan de verzoeker werd betekend op dezelfde dag, maakt zijn verwijdering imminent nu zij de vasthouding van de verzoeker beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De verzoeker heeft op vrijdag 22 april 2016, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 18 april 2016 ingediend. De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn van vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid *iuncto* artikel 39/57, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 178 559, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van de verzoeker imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van laatstgenoemde vordering ook niet.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. de verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid *iuncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet);
2. de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid *iuncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. In een enig middel, zoals uiteengezet in de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van 30 september 2015, voert de verzoeker de schending aan van de redelijkheidsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, zijnde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat verwerende partij stelt dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Terwijl verzoeker verwijst naar een studie waaruit blijkt dat de gezondheidszorg in centraal en oost-europa evenwel beperkt is en verzoeker derhalve zich in een mensonterende situatie zal bevinden, met mogelijks overlijden ten gevolge.

b. Uiteenzetting

Verzoeker meent dat het algemeen bekend is dat de gezondheidszorgen in Albanië niet gelijkwaardig zijn aan deze in België.

De gezondheidszorgen zijn bovendien weinig toegankelijk voor personen dewelke het financieel niet breed hebben, waaronder verzoeker.

Verzoeker is immers bijna tien jaar in België en heeft geen contacten meer in Albanië.

Daarbij komt nog dat hij HIV heeft en derhalve moeilijk werk zal kunnen vinden.

Aangezien de gezondheidszorgen te wensen overlaten, zal verzoeker ziek worden en eens te meer in de onmogelijkheid gesteld zijn om werk te vinden.

Verzoeker zal bij terugkeer in een vicieuze cirkel terecht komen, met mogelijks overlijden ten gevolge.

Ook de huidige internist – infectioloog van verzoeker attesteert dat gezien de vergevorderde immuundeficiëntie in 2013 (CD4=0) is er een risico op snelle achteruitgang van de immuniteit bij onderbreken van zijn antiretrovirale therapie.

Hoewel er in Albanië een nationaal programma bestaat voor behandeling van HIV, vreest verzoeker dat de toegang tot de zorg bij terugkeer zonder sociaal netwerk moeizaam kan verlopen en er wachttijden zijn voor inclusie in een programma en opstarten van medicatie.

Dit is in het geval van verzoeker bijzonder ongunstig.

Geen enkele redelijke en zorgvuldige overheid had in deze omstandigheden dan ook de aanvraag tot verlenging van verblijf kunnen afwijzen.

Het eerste middel is op dit punt derhalve gegrond.

Tot slot dient er aldus geconcludeerd te worden dat de bestreden beslissing dd. 18.08.2015 dient nietig verklaard te worden.”

3.2.2.2. Verzoeker betoogt dat uit een studie blijkt dat de gezondheidszorg voor HIV in Centraal- en Oost-Europa beperkt is en dat de gezondheidszorgen niet gelijkwaardig zijn aan deze in België.

De Raad merkt vooreerst op dat het feit dat de gezondheidszorg in het land van herkomst niet van hetzelfde niveau is als in België, op zich niet volstaat om te besluiten tot een schending van het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier dat blijkt dat een arts-adviseur aangesteld door verweerder op 22 april 2014 vaststelde dat bij verzoeker een HIV-infectie werd vastgesteld waarvoor hij inmiddels een antiretrovirale therapie volgde. Hij oordeelde dat gelet op het gegeven dat hij in december 2013 een dermate lage immuniteit had (CD4: 0) verzoeker gelet op zijn gezondheidstoestand niet in staat was om te reizen. Op basis van dit advies werd verzoeker toegelaten tot een tijdelijk verblijf in België gedurende één jaar.

Naar aanleiding van de thans bestreden beslissing van 18 augustus 2015 oordeelde de arts-adviseur in zijn advies van 6 augustus 2015 dat de immuniteitswaarden van verzoeker zijn verbeterd (CD4 bedroeg 310 in januari 2015) en dat de vereiste antiretrovirale therapie en opvolging door een geneesheer-internist beschikbaar en toegankelijk zijn voor verzoeker in zijn herkomstland Albanië.

Verzoeker betwist niet dat zijn CD4 waarden thans gestegen zijn en dat hij een “niet-detecteerbare virale load” heeft. Ook uit de verklaringen van zijn behandelend arts, dr. I.G., internist-infectioloog, d.d. 18 januari 2016 en 25 maart 2016, blijkt dat verzoekers afweersysteem gedeeltelijk is hersteld. Deze uit dan echter de bezorgdheid dat, hoewel er in Albanië een nationaal programma bestaat voor de behandeling van HIV, de toegang tot de zorg bij terugkeer zonder sociaal netwerk of directe familie moeizaam kan verlopen. Daarbij kunnen er lange wachttijden zijn voor inclusie in een programma en opstarten van medicatie tegen HIV. De behandelend geneesheer-specialist stelt dat, bij onderbreking van de antiretrovirale therapie de toestand weer kan evolueren naar aids op relatief korte termijn.

Uit deze verklaringen blijkt dat niet wordt betwist dat de gepaste medische behandeling aanwezig is in Albanië. Er wordt enkel de bezorgdheid geuit dat verzoeker niet onmiddellijk toegang zal hebben tot deze behandeling en dat deze onderbroken zou worden.

Dr. I.G. verwijst daarbij in haar attest van 25 maart 2016 naar een rapport *“Barriers to care and current medical and social needs of HIV-positive patients in Albania”* (Morrison SD et al.). Daargelaten de vaststelling dat verzoeker dit rapport niet heeft aangevoerd in zijn verzoekschrift van 30 september 2015 (terwijl dit document dateert uit 2011), merkt de Raad op dat uit dit document niet blijkt dat een antiretrovirale behandeling niet beschikbaar of toegankelijk zou zijn in Albanië, doch enkel gewag wordt gemaakt van sociale, culturele en psychologische barrières in de Albanese maatschappij. Nu verzoeker in België reeds enkele jaren een antiretrovirale behandeling volgt, maakt hij geenszins duidelijk op welke wijze de drempels aangehaald in dit rapport, zoals wijd verspreide onwetendheid van de Albanese bevolking over aids/HIV en het sociale stigma om een behandeling aan te vatten, op hem van toepassing kunnen zijn.

Waar verzoeker verklaart dat hij geen familieleden heeft in het land van herkomst, beperkt hij zich tot een niet gestaafde bewering, die bovendien strijdig is met de gegevens van het administratief dossier, nu blijkt uit de vragenlijst die verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken invulde in het kader van zijn asielaanvraag dat hij een broer en een zus heeft die in Albanië wonen evenals nog een broer in Griekenland. In het medisch advies kon dan ook in alle redelijkheid worden verwezen naar het feit dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker, na een verblijf van 34 jaar in Albanië, geen sociaal netwerk of familie meer heeft bij wie hij tijdelijk terecht kan.

Verzoeker verwijst in het middel naar een masterproef die werd voorgelegd aan de Universiteit Gent, tot het behalen van de graad van “master in het management en beleid van de gezondheidszorg”, getiteld *“Zorgaanbod voor HIV-patiënten in verschillende Europese landen”* (Faculteit Geneeskunde en Gezondheidswetenschappen, academiejaar 2011-2012) en dat hij bij zijn verzoekschrift voegt. Hieruit zou blijken dat de gezondheidszorg in Centraal- en Oost-Europa “beperkt” is. Ter terechtzitting betoogt verzoeker nog dat uit deze scriptie blijkt dat in Oost-Europa slechts 23% van de HIV-patiënten toegang hebben tot zorg.

De Raad merkt evenwel op dat zulks niet blijkt uit het voorgelegde stukken. In deze scriptie wordt inderdaad gesteld dat het ART-bereik in Oost-Europa 23% bedraagt. Uit lezing van deze scriptie (p. 3) blijkt dat voor deze studie Albanië wordt gerekend tot de landen van Centraal-Europa en niet Oost-Europa, zodat verzoekers verklaring dat het ART-bereik in Oost-Europa slechts 23% niet relevant is ten aanzien van de bestreden beslissing. De scriptie bevat geen specifieke informatie met betrekking tot Albanië. Wat betreft Centraal-Europa wordt enkel nog gesteld dat de toegang tot zorg beter is dan in Oost-Europa maar slechter dan in West-Europa, dit op basis van informatie daterend uit 2003 (p.5). Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting betwist verzoekers raadsman deze vaststelling niet, doch blijft hij herhalen dat slechts 23% van de Albanen toegang heeft tot antiretrovirale medicatie, wat geenszins blijkt uit de door verzoeker aangehaalde informatie.

In zijn medisch advies van 6 augustus 2015, waarop de eerste bestreden beslissing steunt, stelde de arts-adviseur het volgende:

“Er werd reeds eerder een positieve diensten niet door collega dr. [T.] d.d. 22.04.2014 omwille van een nieuwe diagnose hiv/aids met lage immuniteit, CD4:0, opnieuw te evalueren na een jaar.

Hiervoor maak ik gebruik van de attesten die ons werden bezorgd na het vorige advies:

- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 27.12.2013, 10.02.2014, 21.02.2014, 30.01.2014, 16.10.2014, 28.01.2015, 09.01.2015, 22.01.2015, 20.03.2015 en 23.03.2015 van de hand van prof. dr. [I.G.] waaruit blijkt dat betrokkene recentelijk een goede algemene toestand verkeert met een ondetecteerbare virale load en een CD4 van 310 (januari 2015). De medicatie bestaat uit Atripia. Voor een tijdelijk probleem van brandend gevoel in de maagregio werd ook tijdelijk omeprazole gegeven.

Ik weerhoud dat in vergelijking met een jaar geleden de immuniteit in de algemene toestand van betrokkene dermate zijn verbeterd dat hij nu wel in de mogelijkheid verkeert om te kunnen reizen. Het nemen van antiretrovirale medicatie blijft nodig als ook de opvolging door een geneesheer-internist.

Mogelijkheid tot reizen

op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1.. Informatie afkomstig uit de MedCOI databank die niet publiek is:

Aanvraag MedCOI van 06.10.2014 met het uniek referte nummer BA-5612

2. Informatie afkomstig van:

http://www.shandetaia.gov/files/userfiles/Farmaceutika/Lista_me_cmimel_CIF_dhe_EXW_te_barnave.pdf

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de behandeling en opvolging door een geneesheer-internist beschikbaar is in Albanië alsook de medicamenteuze truvada en Kaietra die een evenwaardig alternatief zijn voor Atripia.

Toegankelijkheid van de zorgen van de opvolging in het land van herkomst

"Er bestaat een universele ziekteverzekering voor personen die in Albanië verblijven. Voor mensen die economisch niet actief zijn, betaalt de staat de bijdragen. Er is geen minimale periode van aansluiting voor men kan genieten van de dekking.

Binnen de Albanese gezondheidszorg, patiënten op basis van doorverwijzing op het juiste niveau van specialisatie terecht.

De zorgen zijn gratis voor de verzekerden. De terugbetaling van voorgeschreven medicatie is afhankelijk van de groep waar ze deel van uitmaakt. De Albanese regering heeft 6 groepen medicijnen bepaald. Afhankelijk van de groep waarvoor de medicijnen deel uitmaken wordt de helft tot de volledige prijs door de ziekteverzekering gedekt.

2. Sociale zekerheid

Er bestaat financiële bijstand voor families die in Albanië zeven en een laag of niet afdoende inkomen hebben evenals voor families met een gehandicapt of. Familielid. Het is geen strikte noodzaak tot mantelzorg. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Albanië, het land waar hij ruim 34 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. We kunnen er dus van uitgaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Bovendien betrokkene geen enkel bewijs voor dat hij niet in staat is te reizen, waardoor er kan aangenomen worden dat een terugkeer naar Albanië mogelijk is.

Conclusie

Uit het voorgelegde medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening (HIV) leidt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen (specialist en medicatie) beschikbaar zijn en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 100 omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd."

Uit hogerstaande bespreking blijkt dat de noodzakelijke behandeling in Albanië beschikbaar is. De vaststellingen in het medisch advies van 6 augustus 2015, waarop de eerste bestreden beslissing is gesteund, worden door verzoeker niet weerlegd. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij niet binnen een voldoende korte termijn toegang zal hebben tot een adequate medische behandeling.

Het enig middel is niet ernstig.

3.2.2.3. In zijn verzoekschrift tot het bevelen van voorlopige maatregelen van 22 april 2016 voegt de verzoeker nog twee middelen toe.

De Raad stelt echter ambtshalve vast dat de verzoeker zodoende nieuwe middelen tracht toe te voegen aan het enig middel zoals uiteengezet in het aanvankelijke verzoekschrift tot schorsing. Daarmee breidt hij aldus de vordering tot schorsing van 30 september 2015 op substantiële wijze uit.

De handelwijze van de verzoeker lijkt niet te verzoenen met het doel van de bij artikel 39/85 van de vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing te vorderen. Eén en ander zou er immers toe leiden dat de verzoeker, gebruik makende van de procedure van voorlopige maatregelen, zichzelf het recht toekent om een tweede maal een verzoek tot schorsing, zij het nu bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in te dienen. Zulks is echter, gelet op het bepaalde in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet, uitdrukkelijk uitgesloten. Artikel 39/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: "De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend

hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”

De Raad heeft in het kader van de onderhavige vordering slechts de bevoegdheid om de reeds hangende vordering tot schorsing versneld te behandelen. Hij moet zich dan ook beperken tot de middelen en de gegevens die zijn opgenomen in het verzoekschrift houdende beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging verzonden per aangetekend schrijven van 30 september 2015.

De voor het eerst in het verzoekschrift aangevoerde nieuwe middelen zijn onontvankelijk.

3.2.3. Er is bijgevolg niet voldaan aan één van de tweede cumulatieve voorwaarden om tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen. De andere cumulatieve voorwaarde dient dan ook niet verder te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT